

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי ד' כסלו תשע"ח | דף היומי בבלי: מכות יז.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן רע"ב עד סעיף ד'. | לוח יומי מקוצר: עמוד נ' סימן רע"ב.
מוסר: תחילת פרק א' עד פרק א' כלל הדברים.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק א משנה ה' עד משנה ז'.

הדף היומי בהלכה

מדוע ניתן לקדש על מיץ ענבים?

ענבים שלא תסס, אינו משפח? ותירצו שכיון שהמיץ ראוי להפך ליין, הוא נחשב כיון. וכתבו עוד, שאף שיין שאינו משכר פסול לנסכים, והגמרא מקבילה את כשרות היין לקידוש לכשרותו לנסכים, אין הקבלה אמורה לענין זה של יין המשכר. [שו"ע ערב, ב, ומשנ"ב ה; ביאורים ומוספים דרשו, 41]

בגמרא נאמר: "סוחט אדם אשכול של ענבים ואומר עליו קידוש היום", והיינו שניתן לקדש על מיץ ענבים, ואין צורך להמתין עד שיתסס ויהפך ליין. וכתבו הפוסקים, שמצוה מן המובחר לקדש על יין ישן, דהיינו שעברו עליו לפחות ארבעים יום מעת סחיטתו מן הענבים. ויש שהקשו, שהרי נאמר בגמרא שברכת 'בורא פרי הגפן' נתקנה על היין משום שהוא סועד את הלב ומשפח, ואילו מיץ

הדף היומי בהלכה

האם ניתן לקדש על מיץ ענבים מעורב במים?

בהתאם לחוזק טעם המיץ, אך נחלקו אם המים מצטרפים להשלים לרביעית, או שנדרשת רביעית מהמיץ; ויש אומרים שאף תוספת של מעט מים פוסלת את מיץ הענבים, אך הנוהגים על פי הקבלה להוסיף מעט מים ליין סמוך לקידוש, יכולים לנהוג כן גם במיץ ענבים. [ביאורים ומוספים דרשו ערב, 11-10]

מיץ ענבים טרי שעדיין לא הוציאו ממנו את החרצנים והזגים, אינו נחשב ליין כלל, ופסול לקידוש. ומיץ ענבים שעבר תהליך המונע תסיסה, ואינו מסוגל עוד להפך ליין - יש אומרים שדי בכך שבטרם עבר תהליך זה היה ראוי להפך ליין (ראה לעיל), והוא כשר לקידוש; ויש פוסלים מיץ זה לקידוש. והוספת מים למיץ ענבים טהור כדרך שמוסיפים ליין - יש אומרים שניתן להוסיף

הדף היומי בהלכה

האם אפשר לקדש ביין שעמד בבקבוק פתוח במקור?

ולהבדיל על יין שהיה מגולה למשך זמן מה, מחשש לקלקול טעמו וריחו. ויש אומרים שאף בדיעבד, אם קידש ביינות אלו, צריך לשוב ולקדש. ולכתחילה יש להחמיר אף ביין שהתגלה לזמן קצר. ויין ששהה בבקבוק פתוח בארון סגור או במקרר - יש אומרים שאינו נחשב למגולה. [שו"ע ערב, א, משנ"ב א-ג, וביה"ל אין, וד"ה על; ביאורים ומוספים דרשו, וראה עוד שם, 4-6]

בספר מלאכי מופיעה תמיהה על מקריבי קרבן בעל מום: "הקריבהו נא לפחתך, הירצך, או הישא פניך?" (פְּחָה = שליט). בדרכה של תמיהה זו, נתנו רבותינו ז"ל טעם לאיסורים דאורייתא ודרבנן שונים, האוסרים שימוש בדברים פסולים, מאוסים וכדומה, לצורכי המקדש, או לצורכי מצוה. וכך גם בנוגע לקידוש וההבדלה - אסור לקדש ולהבדיל על יין שריחו רע, וכן אסור לקדש

מה פשר התואר "אב"ד ור"מ" המוזכר בהסכמות לספרים ישנים?

שנתרבו פוקרים ומורדים בה, וגם משתדלים להפר הדת מאחרים, בזמן חושך כזה כולנו משועבדים לעבודתו כל היום, כל אחד במה שיש בכחו. מי שחננו ה' בלימוד, צריך להשתדל ללמד תורה לאחרים. וכתוב בפנקסין ישנים שהיתה תקנה שכל רב צריך להחזיק ישיבה בעירו, הן רב או מעט, ולזה כתוב בכל ההסכמות אשר מלפנים "אב"ד ור"מ" - אב בית דין וריש מתיבתא - כי כל אחד היה צריך להרביץ תורה.

ומי שחננו ה' בעושר, יוכל להרביץ תורה על ידי עשרו. ומי שחננו ה' לדרוש לפני העם דברי מוסר, יעורר העם לשמירת שבת וללימוד התורה ולחנך את הבנים לתורה ויראת ה'.

[חומת הדת, פרק א]

כתוב: "עת לעשות לד' הפרו תורתך". ולכאורה מאי שייך עת לזה? הלא האדם צריך כל ימיו לעבוד לד' אבל הענין הוא לפי מה שידוע לן דמלכותא דרקייעא כעין מלכותא דארעא, ובמלכותא דארעא ידוע שדרך המלכים בהנהגתם שיעבוד האיש בצבא רק כמה שנים, ואח"כ ניתן לו רשות לילך לביתו ולעשות איזה עסק שירצה לצורך עצמו, ואין מעכבים על ידו מאומה, באשר שעשה מה שמוטל עליו ויצא ידי חובתו. וכל זה בעת שיש שלף במדינה, אבל חלילה בעת שצריך לצאת למלחמה, אז כולם משועבדים לעבודתו, ואפילו מי שהוא בנקאי, צריך לילך בצבא, ומוכרח לפעמים להסתפק במאכליו כשאר אנשי הצבא הפחותים הרבה מערכו.

וכן הוא ג"כ בעבודת מלכו של עולם, די לאדם שיקבע רק עת מיוחדת לתורה ויתר הזמן שביום ילך בעסקיו, אבל זה בעת שיש שלוח בעולם, לא כן בזמן

הסיפור היומי

הנה בידי הרב כלים רבים יותר ויפים יותר,
והכל קונים ומשלמים בעין יפה. ואני, שעוסק בכל
השבוע מהזריחה ועד השקיעה, איני מגיע לפדיוני.

מהזריחה ועד השקיעה, אינו מגיע לפדיונו. חלשה דעתו. פנה אל הרב, ושאל לפשר דבר.

ענה הרב: "הכל בזכות השבת!"

הלה תמה לתשובה, והסביר הרב: "הכתוב אומר: שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְעֻשֵׁיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת". "אבל גם אני שובת בשבת", קרא הצורך. "אמנם כן", הסביר הרב. "אבל בפרשת ויקהל נאמר: שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, תיעשה מעצמה כביכול, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָּךְ קֹדֶשׁ שְׁבֹתוֹן לָהּ: כלומר, אם השבת תהיה שבת שבתון, כביכול כפולה ומכופלת, בתוספת קדושה ולימוד תורה, תשרה ברכה מיוחדת במלאכה בששת ימי השבוע, וכאילו תיעשה מאלה!"...

(מעין השבוע)

הרב אברהם פוקס

הגאון רבי רחמים חורי זצ"ל מגירבא [שחי לפני כ-220 שנה], היה בבחינת "גדול, הנהנה מיגיע כפיו".

בכל בוקר היה עוסק בתורה מיד לאחר התפילה, ובשעות הצהריים היה עובד בעבודת הצורפות שהצטיין בה. לפנות ערב עלה שוב לבית המדרש לעסוק בתורה. כך שרוב שעותיו הוקדשו לתורה ותפילה, ומעט מזעיר עסק במלאכה. ימי שני וחמישי היו ימי השוק בגירבא, והרב היה מביא לשוק את הכלים שייצר בימי השבוע. יחד עימו בא גם אחד הצורפים, שהיה עוסק במלאכתו כל היום כולו: מן הבוקר עד הערב צרף באש והיכה בקורנס, יגע ועמל. ובימי השוק, כשהביא את תוצרתו, ראה והנה בידי הרב כלים רבים יותר ויפים יותר, והכל קונים את כליו ומשלמים בעין יפה. והוא, שעוסק בכל השבוע במלאכתו,

השודדים שברחו מאימת ה"אמן" והסבתא שהגיעה בחלום

הרב משה הרמון, עורך העלון השבועי 'לקראת שבת' מבית 'דרשו' מספק הצצה לסיפורים, הווארטים והרעיונות שיופיעו בגיליון 'לקראת שבת' שיצא לאור מחר בעז"ה.

התנגשה באוטובוס העמוס מפה לפה. ה'וויכוח' שהתפתח בין שני הנהגים, מעורר מחשבה ומחזק. נספר על מענה של הגר"ח קנייבסקי למי ששלח לו אגרת כשהוא מעיד ש"אומרים שפוניבז' וסלבודקא" מצילות את בני ברק. נספר גם על דמות העז' שנראתה על מצחו של בחור שלא הפריד בין בשר וחלב, אבל את אותה העז' ראה כמובן רק מרן הגדר"ח שליט"א. כמו כן נביא את הפירוש הנפלא שפירש הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל, על ברכת 'אשר יצר', בעקבות מעשה שאירע עם מצלמה. עוד נספר על מעשה שסופר לרב מפוניבז' בעת שביקר בסיניסטי שבארה"ב, על משפחה שנקלעה לקשיים כלכליים ונאלצה להיפרד מחפצי הערך שלה, כדי שהילדים יוכלו ללמוד תורה. בנוסף נספר על הגאון בעל 'שאגת אריה' זצ"ל שגזר על עצמו גלות, אך החליט לסיים את גלותו בגלל כף אחת של מרק, וגערה של בעלת אכסניה. נוסף לכל אלו נביא סיפור מדהים שסיפר כ"ק מרן אדמו"ר מערלוי שליט"א על אביו גאב"ד ערלוי זצוק"ל, שסירב לקבל סכום של מיליון דולר שביקשו לתת לו שני יהודים שבאו לעשות אצלו פשרה בוויכוח כספי על סכומי עתק שהתגלע ביניהם. על כל אלו ועוד, תוכלו לקרוא בגיליון שיצא מחר לאור בעז"ה, ובו אסופה נרחבת של רעיונות מחזקים ומעוררים לתורה וליראת שמים.

עלון 'לקראת שבת' הוראה אור מחר בעז"ה, מכיל גם השבוע, כמידי שבוע, מגוון רחב של סיפורים, רעיונות ווארטים על הפרשה, כמו גם סקירות וסיכומים הלכתיים בנושאים הנלמדים בימים אלו ב'דף היומי בהלכה' - הלכות קידוש על היין בליל שבת קודש. בין היתר נספר השבוע על הקשר המופלא בין הגאון רבי אהרן קוטלר, מקים עולה של תורה ומייסד ישיבת לייקווד בארה"ב, עם כ"ק אדמו"ר מקופישניץ זצוק"ל, כמסופר על ידי נכדו כ"ק אדמו"ר מקופישניץ שליט"א. נביא סיפור נפלא על יהודי מארגנטינה שהתחזק מאוד בנושא עניית אמן וסחף אחריו את כל בני משפחתו. ערב אחד פרצו שני שודדים רעולי פנים וחמושים היטב אל ביתו, וביקשו לקחת את רעייתו ילדיו ובני ערובה על מנת לסחוט ממנו את היהלומים יקרי הערך שהיו ברשותו, אלא שלרוע מזלם הם פרצו לתוך הבית בדיוק כשעקרת הבית בירכה "שהכל" בכוונה, והילדים הרכים החזירו אחריה בצווחה "אמן", שהפחיד את השודדים וגרם להם לנוס על נפשם. נספר על הגאון רבי יחיאל מיכל גורדון שקרס תחתיו כשקיבל מכתב מבתו הכלה, נביא גם סיפור מדהים שיספר הגאון רבי אריה שטרן שליט"א על נערה מבית שאינו שומר מצוות, שיצאה בעיצומה של הרצאה כדי לעשות חשבון נפש, וזכתה להתגלות של אם סבתה אשר ירדה אליה משמים וסיפרה לה מה קרה שם בשעה שהיא עמדה וחטטה בחורים ובסדקים שבלבה השבור. נביא תיאור משעשע של הגאון רבי מאיר צימרוט על מקרה שאירע כשנסע באוטובוס ומכונית שהיתה נהוגה בידי אדם שהיה מנוער מתורה ומצוות כמעט

החל מהשעה 8:00 בבוקר עד חצות הלילה אפשר להתקשר, ולקבל מענה מעשרות מורי הוראה

הרב נתן וינגרטן על הבשורה ללומדי 'הדף היומי בהלכה': רבני 'שערי הוראה' במענה טלפוני מסביב לשעון

תור קבוע, כשהמערכת מפנה את השיחה באופן אוטומטי לרב שאמור לענות באותה השעה". לדבריו, המערכת כוללת גם הפניה של השיחות לכלל הרבנים המשיבים, גם אלו שאין זו השעה שבה הם אמורים להשיב. "אם הרב שאמור להשיב באותו הזמן אינו עונה לטלפון או שהוא עסוק בשיחה עם מי שפנה אליו קודם לכן, השיחה תעבור אוטומטית לכל הרבנים המשיבים, עד שאחד מבניהם יענה לפניה". ב'דרשו' מעודדים את הציבור לפנות לקווים ולקבל הסברים על הנושאים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי בהלכה', אך מזכירים כי יש להימנע משיחות ארוכות וממושכות, ויש בכך משום 'חב לאחריני', לנוכח העומסים הצפויים על הקווים, במיוחד בתקופות בהן נלמדות הלכות מורכבות יותר ופחות פשוטות להבנה. "ב'דרשו' דוגלים בביצוע כל מה שצריך כדי להנגיש את הלימוד לציבור", מוסיף הרב וינגרטן: "כך למשל הדפסת המשנה הברורה במהדורת 'דרשו', נועדה מלכתחילה להקל על לומדי 'הדף היומי בהלכה', שיצאו עם הלכה למעשה לפי שיטות גדולי זמנינו. בפועל הפך המשנה ברורה במהדורה זו למבוקש ונפוץ בכל רחבי העולם היהודי, גם ללא כל קשר ללימוד 'הדף היומי בהלכה'. כעת יוצא 'דרשו' בעוד פרויקט שבעזרת ה' ירבה כבוד שמים ויביא לתוספת משמעותית במספר לומדי 'הדף היומי בהלכה'".

המעצמה התורנית הפועלת ברחבי העולם היהודי להפצת ועידוד לימוד התורה, ולקידום, הרחבת והעמקת מהפכת 'הדף היומי בהלכה', יוצאת בשירות חדש לטובת רבבות הלומדים: מוקד מיוחד לשאלות בהבנה ובהלכה למעשה בנושאים הנלמדים על פי סדר 'הדף היומי בהלכה', בכל שעות היום ועד חצות הלילה, מפי רבנים ומו"צים ידועי שם, מבכירי רבני בית ההוראה 'שערי הוראה' בראשות הגרש"א שטרן שליט"א, רב מערב בני ברק ובעל 'השביבי אש'. היוזמה יצאה בימים האחרונים לדרך מתוך מטרה להגביר את לימוד 'הדף היומי בהלכה' באיכות ובכמות, באמצעות מתן מענה לכל פונה, על ידי רבנים מורי הוראה, הנערכים מראש בלימוד מקיף ויסודי של הנושאים הנלמדים על פי סדר 'הדף היומי בהלכה', עם הטור, השו"ע ונושאי כליהם ועד לפסיקויותיהם של גדולי האחרונים בנושאים אלו. "מדובר ביוזמה שאנחנו עובדים עליה כבר זמן רב", אומר הרה"ג ר' נתן וינגרטן, ראש מערך שיעורי 'הדף היומי בהלכה'. "הרעין קרם עור וגידים זה מכבר, אבל רק עכשיו הוא בא לידי ביצוע, בין היתר בזכות התמיכה הגדולה של הגאון הגדול רבי שמואל אליעזר שטרן שליט"א שעודד אותנו לבצע בפועל את התוכנית, וההירתמות המלאה של נאמן ביתו הרב חיים משה כץ". הרב וינגרטן מסביר שהחל מהשעה 8:00 בבוקר יכולים הפונים להתקשר לטלפון שמספרו 0772643337, ולקבל מענה עד חצות הלילה: "שעות הפעילות של המוקד מתחלקות בין עשרות רבנים מורי הוראה שמשיבים לשאלות לפי

בערב בו נישא בנו בכורו של רבינו, התקיימה חתונה של אחד מבני הישיבה. להפתעת התלמידים יצא רבינו משמחת נישואי בנו, עצר מונית ונסע לחתונה השניה

הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל במאמץ מיוחד להשתתף בשמחות הנישואין של בני הישיבה

"וַיֵּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לְבֵן הָרְבָּה אֵת אִשְׁתִּי" (בראשית כ"ט, כ"א)

ורקד, נח ושוב רקד, ושהה בחתונה מאוחר בהרבה מהרגלו. קרובי המשפחה והמחותנים עמדו משתוממים, השתתפותו הממושכת הפתיעה אותם, הם לא ידעו שהחתן כה מקורב לראש הישיבה...

ככל שנקפו השנים, עצם השתתפותו היתה כרוכה בקושי גדול, הן מחמת ריבוי התלמידים בישיבה, כאשר לפעמים החתונות מתקיימות בערים שונות, והן מחמת מחלתו ומצב בריאותו הרופף. אולם רבינו עשה כל מאמץ ללכת לכל שמחה שיכול, לא אחת קרה שלאחר שכבר הודיע לבני ביתו שלא יוכל להשתתף בשמחה, גברה לבסוף אהבת התלמידים שבלבו, ובכוחות לא לו הגיע לחתונה. פעם התקשרו מביתו לבעל שמחה והודיעו שהוא מצוי באפיסת כוחות מוחלטת ולא יוכל להגיע, אך לבסוף הוא בא. כששאלוהו מדוע, הלא הוא בחולשה כה גדולה, ענה, אכן נחלשתי מאד, אולם ברוך ה' לפתע קבלתי כוח והחלטתי לקום ולבוא.

לפעמים, כשהתקיימו כמה אירועים מחוץ לעיר, חזר לירושלים בשעה מאוחרת מאד, והיתה התלבטות האם ללכת לחתונה, שכן ספק אם עוד יפגוש את בעל השמחה, אולם, הוא הכריע כהרגלו: "הולכים!" שווה היתה לו הטרחה מספק, אולי ישמח את תלמידו ביום חגו.

בחתונות התלמידים היה נכנס בשמחה גדולה והשתדל לשמח בכל כוחו. בשנים האחרונות היה מתאמץ פעמים רבות לקום מכסא הגלגלים ולרקוד לכבוד השמחה הגדולה, שמחת תלמיד הישיבה. מאחוריו עמדו מלווי וחרדו, הם ידעו שהוא עלול, חלילה, ליפול, ובדרך הטבע צריך להחזיק אותו. אולם הוא, ששמח בכל ליבו בשמחת תלמידו - קיבל כוחות לא לו, רקד והרקיד, תוך שהוא מחפש את המחותנים והסבים שיכנסו אף הם למעגל הריקודים. אחד מבני המשפחה מתאר כיצד היתה נראית השתתפותו בשמחת כל אחד ואחד מבני הישיבה. פעמים רבות, הגיע הערב, ורבינו היה מותש לחלוטין לאחר יום ארוך ומפרך של עמל התורה, שיעורים וחברותות ועול הרבים הרוחני והגשמי המוטל עליו. רבינו שב לביתו חיזור וחלש, כשהוא מבקש לברר אלו שמחות יש הערב בישיבה. מתברר שהערב מתקיימות חמש שמחות, "במצב זה, לא שייך בשום אופן ללכת לכולם" - פוסקים כולם, הוא שואל: של מי השמחות? מתחילים למנות בפניו: "של פלוני", מיד הוא מגיב: "אליו אני חייב ללכת!" והשניה "של פלוני", שוב חוזרת על עצמה אותה תגובה. וכך כמעט לגבי כל אחד ואחד, כשרבינו זוכר ומפרט למה אל פלוני זה הוא חייב ללכת. ולבסוף נופלת ההכרעה: הולכים לכל השמחות!

עד היכן הגיעו הדברים: באותו ערב בו נישא בנו בכורו של רבינו, ראש הישיבה שליט"א, התקיימה חתונה של אחד מבני הישיבה. ברור היה לכולם שביום שמחת בנו בכורו לא יתכן שרבינו ימצא זמן להשתתף בשמחה אחרת. להפתעת התלמידים יצא רבינו משמחת נישואי בנו, עצר מונית, נסע לחתונה השניה, רקד עם החתן והמחותנים רבע שעה וחזר לשמחתו.

(מתוך בכל נפשך)

הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל השתדל להשתתף בשמחות של תלמידיו גם בהיותו בארה"ב, אף אם הדבר כרוך היה במאמץ של נסיעה ממושכת. ולמרות שהגיע אל אדמת נכר במסירות נפש, כדי לעזור בכלכלת הישיבה, בכל זאת התאמץ רבינו להשתתף בשמחות, כפי שאב לא יותר על השתתפות בשמחת בנו גם אם הדבר קשה לו.

פעם, כאשר עמד לצאת לנמל התעופה בדרכו חזרה לא"י, התקבלה לפתע שיחת טלפון, שהערב תתקיים שמחת אירוסין של אחד מבני הישיבה בעיר מונסי. רבינו הגיב בפשטות שעליו להישאר ולנסוע למונסי, לשמחת האירוסין. הרבנית הזדעקה: "הלא יש כרטיס מוכן לטיסה, הכל מסודר ומאורגן לנסיעה", אולם רבינו ענה: "וכי לבן שלנו לא היינו נשארם לאירוסין ודוחים את הטיסה?!", לבסוף הגיעו החתן והכלה למעונו בהפתעה. רבינו הרעיף עליהם ברכות לרוב, ואז יצא לשדה התעופה.

באחד מביקוריו של רבינו בלונדון, נודע לו שתלמיד שלמד פעם בישיבה, נישא הערב בעיר. אותו תלמיד לא ידע שרבינו נמצא בלונדון ולכן לא הזמין לחתונה, אולם רבינו אמר למלווי שהוא רוצה ללכת לחתונה גם בלי הזמנה. אחד ממלווי טען שאביו של החתן הוא גביר גדול, ולא תורם כסף לישיבה למרות שבנו למד בה שנים רבות, ולכן לא ראוי שרבינו יטרח וילך לחתונה. ובפרט שרבינו לא הוזמן, ועל אחת כמה וכמה שהלא הגיע ללונדון במטרה לאסוף כסף לישיבה וכל דקה חשובה.

רבינו דחה את כל הטענות, ואמר: "תלמיד זה למד בישיבה, ומחוייב אני לשמוח בשמחתו, וכי משום שאביו מתנהג שלא כהוגן, עלי להעניש את תלמידו?!" וסיים: "אם לא תקחו אותי, ארד בעצמי לרחוב ואקח "דרייבר" (נהג) עד לאולם השמחות".

לשמוח עם הילדים

כשהיו נכנסים להזמין לחתונה, בין אם היה זה החתן ובין אם היו אלו המחותנים, היה רבינו פותח את ההזמנה ומתבונן בכל הפרטים היטב. הוא הקפיד על כך, גם אם היה זה החתן העשירי שנכנס באותו יום להזמין, וגם כאשר היה בחולשה עצומה, והדבר עלה לו במאמצים מרובים. בשמחות הנישואין של בני הישיבה עשה את מירב ההשתדלות לבוא ולשמוח עם החתן ביום שמחתו. בטרם נעשה לראש ישיבה היה משתתף בחתונה זמן ניכר, רוקד ומרקיד, מוריד את הפראק והכובע כדי שיוכל לרקוד ולשמח במרץ, כעלם נעורים. פעמים כשניגש אליו אבי הבחור והזדהה כאבי החתן, היה מגיב: "הוא גם הבן שלי". פעם הגיע לחתונת אחד מבחורי הישיבה, והבחין שאין מספיק בחורים שישמחו וירקדו כראוי. הסיבה היתה שהבחור הגיע לישיבה מישיבה אחרת שנה קודם לכן, ובאותה שנה שלמד בישיבה החסיר בגלל שחלה במחלת "מונו", כך שמהישיבה הקודמת לא באו משום שעבר ממנה, ובישיבת מיר לא הכירו אותו כמעט. רבינו החליט שהוא יהיה זה שישמח אותו ככל יכולתו. הוא רקד